

[Lange.]

er jeg ganske enig med Ministeren, og det er ogsaa derfor, vi i saa høj Grad bebrejder Regeringen, at den ikke har meldt sig som Mægler i de Forhandlinger, der naturligt maatte føres med den Part, som skulde tage Risikoen, finansiere Konverteringens Gennemførelse, ikke har villet føre disse Forhandlinger paa en saadan Maade, at der var Mulighed for at opnaa et Resultat. Regeringen maatte jo være klar over, at det, selv om man havde Bankerne bag sig, ikke kunde nytte noget at komme med et Diktat til Rigsdagen. Naar man siger, at Konverteringen ikke kan gennemføres i et Rigsdagsudvalg, kan det vel ikke være Meningen, at dette skal betyde, at Rigsdagen skal bøje sig for Regeringen og for at faa gennemført Konverteringen skal tage ogsaa andre Foranstaltninger, som efter vor Mening ikke har noget med Konverteringen at gøre og er af en saadan Karakter, at de strider mod vore Principper.

Den højtærede Indenrigsminister spurgte, hvad jeg mente med Udtalelsen om, at Danmark havde udviklet sig fra et kapitalrigt til et kapitalfattigt Land. Ved et kapitalfattigt Land forstaaer jeg et Land, der ikke selv er i Stand til at producere den aarlige Kapitalforøgelse, som Befolkningstilvæksten kræver til Anskaffelse af nye Produktionsmidler, til Boliger og til andet, som Befolkningstilvæksten nu engang kræver, men kun kan præstere denne gennem Optagelse af Laan i Udlandet. I Slutningen af forrige Aarhundrede var Danmark et Land, der økonomisk var uafhængigt af Udlandet, et Land, der havde større Tilgodehavender i Udlandet end Gæld til Udlandet; men siden den Tid har Udviklingen ført med sig, at vi er blevet stadig mere afhængige af Udlandet. Naar jeg undtager nogle faa Krigsaaer, da de overordentlig store Indtægter medførte, at vi kunde betale af paa vor Gæld, er vor Nettogæld til Udlandet i hele denne lange Periode stadig blevet forøget, vor Afhængighed af Udlandet stadig blevet større. Dette vil maaske ikke blive Tilfældet i den Periode, vi er inde i, fordi det ikke er muligt at forøge vor Gæld til Udlandet, men den Omstændighed, at vi ikke indretter os paa selv at producere den nødvendige Kapital, bevirker, at vi har saa mange økonomiske Vanskeligheder — Vanskeligheder, som man søger at afhjælpe gennem en Valutacentral, men som ikke kan afhjælpes paa denne Maade, men kun ved, at Landet selv producerer den nødvendige Kapital, fremmer den Opsparing, som er Midlet til at producere Kapital. Vi fra vor Side maa altid være

imod Foranstaltninger, der hemmer Opsparingen, og Tilhængere af Foranstaltninger, der fremmer Opsparingen.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, at han i og for sig var enig med mig i dette, kun ønskede han ikke, som de Konservative gjorde, at det særlig skulde være de velhavende, der foretog Opsparing. Hertil vil jeg svare, at jeg kan ikke forstaa, at en Minister overhovedet ønsker at fremsætte noget saadant. Det er, som om der er en Konkurrence mellem Ministrene om at fremsætte saadanne urimelige Paastande. Den højtærede Indenrigsminister ved jo meget vel, at det konservative Parti ikke ønsker, at Opsparingen skal foregaa alene gennem de velhavende, at det konservative Parti naturligvis ønsker, at Opsparingen skal foretages af den bredest mulige Del af Befolkningen, og jeg vil da spørge den højtærede Indenrigsminister: Er Tvangsnedsættelsen af Indlaansrenten i Banker og Sparekasser en Foranstaltning, der særlig er vendt mod de mest velhavende? Er det ikke netop en Foranstaltning, der vendes mod den store, brede Befolkning, som gennem disse Pengeinstitutter foretager Opsparingen? Men naturligvis, naar det er saaledes, at den store brede Befolkning enten ikke vil eller ikke kan foretage den nødvendige Opsparing, vil der ikke være nogen Grund for os til ikke at sige, at det er samfundsgavnligt, om den mest velstillede Del af Befolkningen ogsaa foretager Opsparing, ogsaa er med til at skabe den nødvendige Kapital.

Den højtærede Indenrigsminister gjorde en Bemærkning til mine Udtalelser om Opsparingen, at vi ikke ønsker at bremse Opsparingen ved en tvangsmæssig Nedsættelse af Indlaansrenten — og jeg lægger særlig Vægt paa dette: en tvangsmæssig Nedsættelse, fordi jeg naturligvis erkender, at naar Renteforholdene udvikler sig saaledes i et Land, at Renten maa gaa ned, er det ikke muligt at hindre, at dette ogsaa kommer til at gaa ud over Sparerne. Men det er noget helt andet, og det maa bremse Opsparingslysten, naar man foretager dette tvangsmæssigt, naar man gennemfører Foranstaltninger, som af Sparerne maa opfattes som en Straf, som en Skat, saaledes som efter det Forslag, der er fremsat. Den højtærede Indenrigsminister siger, at disse Udtalelser staar i Strid med mit Syn paa Konverteringen. Det er ikke Tilfældet, for naturligvis maa ogsaa den økonomiske Udvikling i Landet være gældende for den Udvikling, der her sker, og jeg har nu haft den Tro, at de økonomiske Betingelser for Gennemførelsen af en Konvertering har